

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
 เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖ [คำ]
 รบด้วยธรรม

ไปนี่ก็สิ่งที่นั่นละตลาดนครนายก โทรไปบอกเขาเลย จะเอาอะไร ๆ บอกเขาให้เรียบร้อย พอไปแล้วไม่ต้องเสียเวลานาน เขาเตรียมพร้อมไว้แล้ว ที่อยู่ใกล้เคียงเขาก็เอาเข้ามาที่หน้าร้านแห่งเดียวหมด พอไปก็เปิดทางให้แล้วที่หน้าร้านเขา เขาไม่ให้รถจอดละ เราก็จอดปั๊บแล้วก็ขึ้นขึ้นปั๊บปั๊บ ๆ ๆ เสร็จแล้วก็บึ่งเลย ออกไปนู่น แยกเขาใหญ่ไปหาปราจีน แยกไปนั่น แต่ไปคราวนี้ได้ทุเรียนด้วย คือไปสามแยกหรืออะไรนี่ พุงไปหาสี่แยกใหญ่ อันนี้เข้าไปหาปราจีน มีพวกตลาดทุเรียนอยู่แถวนี้ ไปนั้นก็เลยจอดรถ เลี้ยวรถเข้าไปเอา ทุเรียนติดอยู่ เลยได้ครอบคร้วละลูก มันหมดทางรถที่จะบรรจุเลยไม่เอา ที่แรกว่าจะให้ครอบคร้วละสองลูก สิบสามครอบคร้ว พวกที่เขาไปเอาของเขาบอกว่ารถเต็มหมดแล้ว ไม่มีที่ใส่แล้ว เลยได้เพียงสามลูก ไปคราวนี้ได้ทุเรียน ทุกครั้งไม่ได้ ไม่มี

พอได้นี้แล้วก็บึ่ง ไปแจกเขาสิบสามครอบคร้ว อันนี้ไม่ได้ให้มากนักละ ปัจจัยก็ให้ครอบคร้วละหนึ่งร้อย ๆ ๑๓ ครอบคร้ว ๑๓,๐๐๐ เด็กไม่มีประมาณ เด็กมีมากมีน้อยให้คนละร้อย ๆ ไปเลย แต่ส่วนสิ่งของที่จัดไว้ให้ครบ ทุกครอบคร้วให้เสมอกันหมด จัดไว้เรียบร้อย สิ่งไปตั้งแต่นี้แล้ว พอชนแล้วก็ไปเลย แล้วก็ขึ้นเขาใหญ่ เขาใหญ่วันนั้นไม่ค่อยได้แวะอะไรที่ไหนนะ ดูว่าไปสายนะวันนั้น ไปก็ค่อยผ่าน คอยดูสัตว์ดูอะไร เราเพลินในสัตว์ด้วยอำนาจความเมตตาณะ เพลินในสัตว์ ดู มีแต่ลิงเป็นฝูง ๆ เขาเคยได้กินกับคน แต่ไม่ค่อยขมุกขมูญเหมือนแต่ก่อน แสดงว่าเขาปฏิบัติตามที่เขาประกาศห้ามเอาไว้ ห้ามไม่ให้อาหารลิงและกวาง เราสงสารเราก็ไม่ให้ คือต้องปฏิบัติตามกฎของเขา เขาเป็นผู้รักษา ทุกสิ่งทุกอย่างได้เสียเราหมด เราจะไปฝืนเขาไม่ได้ ไม่ถูก เราจึงไม่ให้ เห็นลิงสองสามฝูง เท่านั้น

ทางด้านน้ำหนาว เพชรบูรณ์มีสองด่าน ด้านหนึ่งแต่ก่อนดูเหมือน ๒๗,๒๘ มันลดมายังไง ฟังว่ายังเหลือ ๒๖ (ครอบคร้ว) หรืออะไรนี่ ไปคราวที่แล้วดูว่า ๒๖ มันตัดเข้าอีกรายหนึ่ง เราไปต้องแจกให้ครบตามนั้น ๆ เลย สองด่านนี้ดูว่า ๒๖ ครอบคร้ว เราให้ครอบคร้วละ ๕๐๐ ๆ สำหรับเงินสดนะ ส่วนอาหารก็ไม่ได้ให้มาก ถ้ามากกว่านี้รถก็ไปไม่ไหว ให้ข้าวสารถุงหนึ่ง ๑๒ กิโล แล้วก็น้ำตาลกิโลหนึ่ง ๆ ต่อครอบคร้ว ส่วนที่เขามีอะไรขายอยู่นั้น ตามธรรมดาเขาขายดอกไม้ พวกข้าวหลาม เราซื้อหมดเลย ดอกไม้มีจำนวนเท่าไรเราซื้อหมด ข้าวหลามมีเท่าไรก็ซื้อหมด แต่ซื้อเฉย ๆ นะ เอาเงินให้แล้วของไม่เอา ให้เขาได้ขายต่อไป

เพราะฉะนั้นเวลาเราไปแต่ละครั้ง เขากำหนดระยะเวลาได้ดี เขาเตรียมดอกไม้ ไม้ข้าวหลามดอกไม้สองพันสามพัน ไม้ไข่เล่นนี่นะ เราซื้อหมดเลย เรารู้ว่าเขาเตรียมไว้สำหรับเรา

และข้าวหลามก็ทีละสี่สิบห้าสิบบ้าง มัดละเท่าไร ยี่สิบบาทหรืออะไร อันนี้เราก็ซื้อหมดแต่ไม่เอา เขาจะจับยึดใส่รถให้เราก็ไม่เอา เราไม่เอา คือเขาจะให้ข้าวหลามละที่เขาเอาจริงเอาจังมากเขาจะให้ แต่เราไม่เอา อันนี้สองด้านเป็นประจำนะ ตั้งแต่เราไปสร้างตึกโรงพยาบาลหล่มสักมา ดูจะประมาณสัก ๗ ปีนี้ละมั้ง ลืม สร้างพ.ศ.เท่าไรตึกโรงพยาบาล

นั่นละเราเริ่มให้มาตั้งแต่นั้น ไปที่แรกผ่านไปผ่านมาก็ดู เขาขายของอะไรอยู่ตามนั้น ๆ ผ่านไปดูตึก ดูไปดูมาก็ค่อยเริ่มให้ ชื่อของเขาที่มาขาย แต่ไม่เอาของอย่างว่า เราผ่านไปเสียก่อน ดูทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยแล้วกลับมา ก็ส่งตั้งแต่บัดนั้นไปเลย จนกระทั่งปานนี้ เดือนมิถุนายนี่จะมาก็รีบไปเสียก่อน เขาก็ผิตสังเกตุ เพราะเพียง ๕๖ วันเราไปอีกแล้ว เขาก็ผิตสังเกตุ เราก็อึ้งแจงเหตุผลให้ทราบ ว่าเราจะไปกรุงเทพฯ ะยะนี้มีช่วงนี้ว่าง เรารีบ ๆ มาเสียตอนนี้ จากนั้นไปเราก็ไปกรุงเทพฯ เรารู้ว่า เขาก็เข้าใจ จึงได้มาก่อนเวลาบ้างเล็กน้อยที่เคยให้ เราก็บอกอย่างงั้นนะ

อันนี้ก็สองด้านตั้งแต่นั้นมา สร้างตึกให้โรงพยาบาลหล่มสัก ดูเหมือนจะประมาณสัก ๗ ปีหรือโง่น้ำ ลืม เราให้ตลอดมา สงสาร จะว่าไง พวกนี้เคารพรักษาสมบัติของชาติ สมบัติของชาติเขารักษาอยู่ในเขตดูแลเขา เขารักษาหมดเลย เราไม่ได้ไปรักษา เราอยู่สบาย ดีไม่ดีไปทำลายของเขาที่รักษาอีกด้วยนะ สัตว์ป่าเขาก็รักษา ต้นไม้อะไรเขารักษา สิ่งต่าง ๆ ที่มีคุณค่าเป็นที่รักสงวนของชาติเขารักษาหมดในบริเวณนั้น เราเห็นคุณค่าของผู้ที่ไปรักษา แทนคนทั้งชาติ เพราะฉะนั้นเราจึงมีความเจาะจงต่อท่านเหล่านี้แหละ อย่างไปด้านเหมือนกัน นี่เขาก็รักษาด้าน ไปให้ตามจำนวนที่กำหนดเรียบร้อย ทางนี้ก็ให้เป็นประจำ สงสาร

ถ้าเป็นสมบัติส่วนรวมเราสงวนมากนั้ ไม่ให้ใครแตะละ อย่างเขารักษาสมบัติส่วนรวมนี้เราก็เสริม เราเสริมเลย เพราะส่วนรวมเป็นของสำคัญ อะไรปลื้กย้อยจะเสียบ้าง ถ้าส่วนรวมส่วนใหญ่ยังอยู่ดี นี่ที่เราพูดเกี่ยวกับเรื่องชาติบ้านเมือง อะไรจะขาดตกบกพร่องตามครัวเรือน กินข้าวกับน้ำปลาก็ได้อยู่ ขอให้มึ้หลักใหญ่เป็นเครื่องประกันตัว นั้น เป็นสำคัญมาก เมืองไทยเราก็เช่นเดียวกัน ที่ได้พาพี่น้องทั้งหลาย นำทุกวันนี้ ได้คิดหมดทุกอย่างแล้วนะก่อนที่จะนำ ไม่ใช่มานำสู่มสี่สู่มห้านะ อันนี้เป็นสมบัติของชาติ สมบัติในคลังหลวงยังจะถูกโกยไปอีก นี่โถ ขึ้นถึงว่าอย่าแตะ ถึงขนาดนั้นนะเรา

ถ้าเอาน้ำมันก็หมด ชาติไทยมีความหมายอะไร เพราะฉะนั้นจึงว่า อย่าแตะ บอกเลย เขียว เต็ดขาด เข้มมาก็เอากันเลย เข้าใจไหมละ ถ้าลงว่าอย่าแตะแล้วเป็นอันว่าจะเอาแล้วนะให้ถอยไม่มี เพราะความถูกต้องในสมบัติที่มีคุณค่าของชาตินี้ เป็นความถูกต้องอย่างยิ่งแล้ว การมาทำอย่างงั้นมีแต่อันตรายโดยถ่ายเดียว หาขึ้นดีไม่ได้เลย ถึงจะแก้ตัวว่าเอาไปเพื่อทำอะไรรี่ เข้ากันไม่ได้ นี่ละเหตุผลกลไกเข้าใจไหม เรารักเราสงวนสมบัติของชาติ อะไรจะขาดตกบกพร่องขอให้สมบัติของชาติเป็นพื้นฐานอันแน่นหนามั่นคง นั่นละจุดนั่นละ

จุดสำคัญ เราอยู่ตามบ้านตามเรือน อยู่ที่ไหนมันก็มีบ้างเรื่องขาดเรื่องเงิน แต่สิ่งที่ประกัน เป็นพื้นเพของเราทั้งชาตินี่คืออะไร นี่คือสมบัติของชาติ

เราจึงต้องรักต้องสงวน พยายามหามาเรื่อย ๆ ๆ เพื่อให้เป็นหลักฐานมั่นคง แล้ว บรรพบุรุษปู่ ย่า ตา ยาย ท่านตั้งมาท่านมีความหมายอะไร นั้น ลองคิดติดตามกันดูซินะ หาที่ค้ำท่านไม่ได้ ท่านทำอย่างไรเพื่ออะไร ก็เพื่ออนาคตลูกหลานทั้งหลายจะมีที่อยู่ ที่กิน มีที่ ชุกหัวหลบนอน เมื่อสมบัติกลางซึ่งเป็นสมบัติของชาติ เรียกว่าลมหายใจของชาติยังมีอยู่นั้น เพราะฉะนั้น ใครจะมาทำลายนี้เท่ากับทำลายคนทั้งประเทศเลย จึงเรียกว่ายอมกันไม่ได้ เราทำอะไรเราทำมีเหตุมีผลทุกอย่าง เรื่องของพระกับเรื่องของธรรมต้องให้ตรงแนว ตามหลักความจริง

อย่างที่ทำมานั้นแบบเพ่น ๆ ฟ่าน ๆ จะทำลายโดยถ่ายเดียว ผู้รักษามีอยู่ นั้น ทำลายหาอะไร เอาเหตุผลมา ถ้าเหตุผลไม่อำนวย ไม่ควรทำลายอย่าทำลายนะ สมมุติว่า เป็นข้าราชการงานเมือง ก็ประชาชนเขายินยอมแล้วให้เป็นผู้ปกครองรักษา ไม่ใช่ให้เป็นผู้มากอบโกย หรือมาทำลายคนทั้งชาติให้จมไปด้วยกัน นั้น มันเข้ากันไม่ได้ หน้าที่การงานของวราชการต้องให้เป็นไปตามความรู้ความเห็น การยอมรับของประชาชนทั้งชาติ ยกใครให้เป็นผู้ใหญ่ นับแต่นายกรัฐมนตรีลงมาก็เป็นความยอมรับของประชาชน เราจะทำอะไร สุ่มสี่สุ่มห้าถือว่าเป็นอำนาจ อำนาจป่าเถื่อนเขาไม่ยอมรับ นั้น มันก็เอากันตรงนั้นละซิ

ไปทำนอกกลุ่มนอกทางเอากันได้ ฟ้องกันได้ เอากัน ดีไม่ดีล้มรัฐบาลตุมเลขก็ได้ ประชาชนเป็นผู้ตั้งขึ้น ทำไมประชาชนจะล้มไม่ได้เห็นว่ามันจะเป็นภัยต่อชาติแล้ว ล้มได้ นั้น เราไม่ได้รู้กฎหมายแหละ แต่หลักธรรมมีชัดเจนแจ่มแจ้งยิ่งกว่ากฎหมายเสียอีก เพราะฉะนั้นจึงต้องได้เข้มงวดกวดขัน เพื่อรักษาสমัตอันเป็นหัวใจของชาติให้มีความแน่นอน นามันคง ยืดยาวต่อไปอีก นี่ก็พยายามอุทิศส่ำ คิดดูช้อย่างมากกรุงเทพฯ คราวนี้ ไม่ได้ตั้งหน้าตั้งตาที่จะมาเอาทองคำเข้าคลังหลวงคราวนี้นะ ยังไม่ได้คิดไว้เลย มีแต่มาชวนชวาย แต่มาชวนชวาย

รวมได้เท่าไรๆ แล้วที่นี้ถึงวาระกะกันไว้ว่าเดือนสิงหาจึงจะ มารวบรวมแล้วก็แน่ใจว่าจะได้ทองคำพอสมควร ถึงเดือนนั้นแล้ว แล้วมอบ เราว่าจ้างนะ มาคราวนี้จึงมาเพื่อเสาะแสวงหา ขวนชวายสมบัติเข้ามาถึงจุดหมายที่จะมอบถึงมา ไม่ได้คิดว่าจะมามอบคราวนี้นะ ครั้นมาแล้วเหตุการณ์มันหากมี เหตุการณ์ที่ดีที่เป็นกุศล ชาติไทยของเรา คนดีมีอยู่มาก นั้น ที่จะอุ้มชูชาติไทยของเรายังมีอยู่มาก ถึงไม่เป็นเศรษฐกิจก็มี และยังมีผู้มีสมบัติเงินทองข้าวของมาก และมีน้ำใจต่อชาติบ้านเมืองด้วยแล้ว ยิ่งหนุนใหญ่เลย ถ้าว่าอานิสงส์ไม่มีใครสู้ อานิสงส์อันใหญ่หลวงที่สุดเลย อุ้มคนทั้งชาติว่าไง มันของเล่นเมื่อไร

เพราะฉะนั้นการที่จะมาทำลายคนทั้งชาติจึงเข้ากันไม่ได้กับเรา เป็นข้าศึกกันทันทีเลย คอขาดก็ขาดเลย ให้เสียดายคอกนี้ไม่มี ต้องถือชาติเป็นสมบัติอันล้ำค่ายิ่งกว่าคอกของ

เรา เอาตัดขาดเพื่อชาติไปเลย เมื่อมาขัดจังหวะกันที่จะเป็นอันตรายต่อชาติแล้วยอมไม่ได้ เช่น อย่างเวลานี้เรากำลังเกี่ยวข้องกับสมบัติและหัวใจของคนทั้งแผ่นดินด้วยแล้ว จะต้องมีความรับผิดชอบ มีความสอดส่องทุกสิ่งทุกอย่างไปหมด ไม่เพียงแต่แนะนำสั่งสอนนะ อย่างที่กำลังดำเนินอยู่นี้ เหตุการณ์ใดที่จะเกิดขึ้นมาในระหว่างที่เรากำลังดำเนินและอยู่ในสนามที่ควรจะรบกันด้วยนี้จะถอยไม่ได้ เข้าใจไหม

รบด้วยธรรม ไม่ได้รบด้วยกิเลสตัณหา รบด้วยธรรม รบอธรรม นั้น มันจะมาทำลายชาติให้ฉิบหาย เมื่อเรากำลังเสาะแสวงหาเพื่อบำรุงชาติให้แน่นหนามั่นคงอยู่อย่างนี้ ผู้มาทำความฉิบหายต่อชาติมาให้เห็นอยู่จัง ๆ นี้ มันจะเก่งขนาดไหนก็ขนาดเถอะนะ วังนั้นเข้าใจไหม เก่งขนาดไหนก็เจ้าของสมบัติมีอำนาจเหนืออื่นอีก นั้น มันก็เอากันละซิ เราจึงได้ อุตสำหรับช่วยพี่น้องทั้งหลาย เพื่อให้มีหลักมีเกณฑ์สืบทอดกันไป ด้วยความมีหลักเกณฑ์ อันแน่นหนามั่นคงต่อไป ถ้าสมบัติกลางไม่มีเหลือไม่ได้เรื่องนะ ทุกอย่างจะเหลวไหลไปตาม ๆ กันหมด เพราะสมบัติกลางเป็นเครื่องประกันชาติตัวเอง

การติดต่อซื้อขาย อะไร ๆ ก็ตาม แม้ที่สุดเขามาตั้งโรงงาน ถ้าเราไม่มีเครื่องประกัน เขาจะมาตั้งหาอะไร เขาก็มาตั้งเพื่อหาเงินใช้ไหม เขาก็ต้องมาตั้ง ที่นี้มาตั้งในเรา เราก็เพื่อหาเงินกับเขา ต่างฝ่ายต่างยอมรับกัน เอา ได้เสียไปด้วยกัน แน่ มันก็เข้ามาได้ ทำได้ ถ้าไม่มีเครื่องประกันอันนี้จ้างเขาก็ไม่มา เข้าใจไหม ไม่มีใครจะมาละ แม้แต่ไปจ้างหมามันจะไล่กัดเอานะ อย่าว่าอวดดีกว่ามานะ จ้างมันไม่เข้าทำใช้ไหม ถ้าเอาข้าวต้มขนมไปให้มัน มีเท่าไรให้อามา มันบอกจ้เลยเข้าใจไหม โบกมือเลย สิ่งนี้เหมาะกับเขา เป็นอย่างนั้นละ

พูดไปลืมไปนะ พอพูดมาปั๊บตัดเลย หายแล้วนะ เป็นอย่างนั้นเดี๋ยวนี้อันนี้ ลำบากมากนะ เทศน์หลงหน้าหลงหลังแล้ว พูดถึงเรื่องยังไม่ได้คิดว่าจะมอบอันนี้ เมื่อเหตุผลกลไกบันดล บันดาล ดวงชาติชาติไทยของเราอยู่ ท่านผู้รักษาชาติด้วยกันมีกำลังมากน้อยหนุนกัน เข้ามาปั๊บมันก็ขึ้นเลย ช่วยกันไปเรื่อย ๆ เราทุกคน ๆ หนุนเข้ามา ๆ อย่างวันนี้ไปเทศน์ก็ได้ตั้งมากมาย ไม่ใช่กำลังของพี่น้องทั้งหลายเป็นของใคร นี่ละคนละหยดละหยาดมันมากเอง แล้วพอ เข้าได้ปั๊ง ชาติไทยของเราจึงว่าไม่ได้อำภัพนะ มีผู้ดี มี ผู้มีฐานะพร้อมกับจิตใจที่เป็นอรรดเป็นธรรมมี นั้น มาช่วย

ไอ้คนตระหนี่ถี่เหนียวมันก็เหมือนขอนซุงทั้งท่อน หรือเหมือนภูเขาทั้งลูก มันก็เป็นภูเขาอยู่สั้น โล้น ๆ ต้นไม้ต้นหนึ่งพอให้ขุมเข็นก็ไม่มี มันก็ไม่มี ความหมายภูเขาลูกนั้น ผู้ภูเขาที่ขุมขึ้นเบิกบานไปด้วยต้นไม้สดเขียวงดงามไม่ได้ใช้ไหมละ คนที่มีสมบัติเงินทองแต่จิตใจแห้งผากจากความเสียสละ จากความเป็นผู้จิตใจกว้างขวางเฉลี่ยเผื่อแผ่เสียอย่างเดียว มันก็เหมือนภูเขาทั้งลูก กองเงินกองทองก็เหมือนกองภูเขา ไม่เกิดประโยชน์ แล้วเอาออกมาดูซิ ถ้าเป็นไปตามธรรมเป็นประโยชน์ทั้งนั้นและเป็นประโยชน์ทั่วโลกเย็นไปหมด นั้น

แล้วสิ่งเหล่านี้ก็กลับมาเป็นคุณกับเจ้าของ หนูนุเจ้าของขึ้นอีก สูงลิ่ว เหมือนกันกับเรา ช่วย เวลาช่วยใครก็ช่วย เอา หมดก็หมด ยังกี้ยัง เหล่านี้แลหนูนุย่อนหาเจ้าของ เวลาจำเป็น จำใจหากเป็นเอง เราเนี่ยเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ล้านเปอร์เซ็นต์เลย เรื่องอำนาจแห่งบุญแห่งกรรม ใครประมาทไม่ได้ องค์กรศาสดาองค์เอกทุกองค์ไม่มีประมาทแม้แต่องค์เดียว แล้วใครจะไปเก่งกว่าศาสดา ไปอวดก้ามใส่กรรมวะ พังทั้งนั้นแหละ ใครอวดก้ามใส่กรรมแล้ว เทียบให้พังชัด ๆ นะ กรรมเนี่ยเหมือนเหล็ก ทุกประเภทของเหล็กเลยเชียวะ หรือเหมือนภูเขา หินทั้งลูก นี่อำนาจของกรรมแข็งแกร่งอย่างงั้นแหละ เหมือนภูเขาทั้งลูก เหมือนเหล็ก

ใครประมาทกรรมไม่ได้นะ เพราะฉะนั้นจึงรีบบอกกันเสีย อย่าได้หลวมไม้หลวมมือ เข้าไป หลวมใจเข้าไป อย่าเอาผิดไปพินหินเข้าใจไหม มีดเล่มไหนก็มาที่เอาไปพินหินพังหมด เข้าใจหรือ ใครจะอวดเก่งมาจากโรงงานไหนเอ้ามา เอาไปพินหินลองดูซิ มีดนั้นละขาดสะบั้นเลย นี่อันหนึ่ง อันหนึ่งอย่าขับรถชนภูเขา เข้าใจไหม ในเมืองไทยเรามีรถที่มากที่สุด ไม่มีรถไหนเกินเมืองไทยเราเนี่ย ป่าซาร์รถเต็มอยู่ในเมืองไทย เอาถ้าเก่งให้ขับมาทุกคัน ไปชนภูเขาดูซิ พังหมดเข้าใจ นี่ละใครอวดกับกรรมพังหมดด้วยกัน

พระพุทธเจ้าตรัสไว้แล้วแนนนามันคงเหมือนภูเขาอีก เหมือนหินอีก กรรมเนี่ยก็เหมือนภูเขาเหมือนหินอีก ผู้สอนก็สอนตามหลักความจริงไม่เคลื่อนไหวคลาด ใครเก่งเข้าไป ทดลองดูซิ พังทั้งนั้นแหละ ท่านเป็นองค์ศาสดาแท้ๆ ท่านยังยอมรับสำหรับพระองค์เลย ไม่ต้องพูดถึงผู้อื่นผู้ใด โดยเว้นพระพุทธเจ้า แต่พระองค์ก็ไม่เว้นพระองค์เอง ยอมรับกรรมด้วยกัน ถึงวันเวลาแล้วเสด็จไปปรินิพพาน เป็นยังไงพระญาณหยั่งทราบตรงแนวแล้วเป็นอื่นไปไม่ได้ แล้วเสด็จไป พอไปถึงกลางทางทรงกระหายน้ำ ให้พระอานนท์ตักน้ำ

ฟังซิเวลาเสด็จไปปรินิพพานเอาบาตรเท่านั้นไป ให้พระอานนท์เอาบาตรไปตักน้ำ นั้นเห็นไหม น้ำก็น้ำบึงใหญ่ด้วยนะ มันไม่คาดไม่คิดว่าจะป็นขึ้นมาได้ ว่าจะชุ่มเป็นตมเป็นโคลนไปหมด นี่ละเวลากรรมแสดงในวาระสุดท้ายที่พระองค์จะประกาศให้โลกได้เห็น คือยกพระองค์เป็นตมพยานเอก

พอพระอานนท์ไปไม่นานวิ่งกลับมา เอาบาตรเปล่ากลับมา โอ๊ย น้ำจันไม่ได้เลย น้ำชุ่มเป็นตมเป็นโคลนหมด น้ำกว้างแสนกว้างชุ่มเป็นตมเป็นโคลนหมด “เอ้อ ใช้แล้วอานนท์ นั้นเห็นไหมยอมรับแล้ว ตั้งแต่ก่อนเราเนี่ยเป็นนายโคต่าง ไสโคทั้งหลายไป โคหิวน้ำลงไปกินน้ำ ทีนี้โคมากต่อมาก ฟาดน้ำนั้นจนชุ่มเป็นตมเป็นโคลน โคก็จะตาย เลยไม่ได้กินน้ำเต็มอิม โคนั้นละกวนเอง เพราะมันหลายตัว เพราะฉะนั้นน้ำจึงชุ่ม เป็นกรรมของเราเอง เราเป็นนายโคต่างไสโคลงไป แล้วไปถึงนั้นไปกินน้ำ มันเป็นอย่างนั้น” ทีนี้กลับไปอีกบอกให้พระอานนท์ไป ว่างั้นนะ ให้พระอานนท์กลับไปอีก กลับมาคราวนี้ใสแจ้วเลย เอาน้ำมา

นี่คือกรรมดีของพระองค์ กรรมก็เป็นของไม่เที่ยง มีเปลี่ยนแปลงได้เหมือนกัน พระองค์ก็ไม่ได้ทำอย่างนั้นตลอดไป กรรมนั้นก็ผ่านไปได้ กลายเป็นเรื่องได้น้ำที่ใสสะอาด

มาเสวย นั้นเห็นใหม่ละ ไปกลางทาง นี่ก็กรรมของพระองค์เอง พระองค์ก็ยอมรับ ว่า เออ ไข่แล้ว เล็งปี่ที่เดียวรู้หมดเลย พระพุทธเจ้าจะไปหาค้นคว้าที่ไหนไม่มีตำรับตำรา อยู่ใน พระทัยทั้งหมด ในพระญาณหยั่งทราบทั้งหมด ตำรับตำรามาทึหลัง มาจดจารึกความหยั่ง ทราบของพระองค์ที่เป็นความจริง ๆ ล้วน ๆ แล้ว ที่มาจดจารึกนี้ยังอาจผิดพลาดไปได้ ไม่ใช่ เป็นความจริงที่ออกมาจากพระญาณพระองค์โดยแท้

นี่ก็เสด็จไปเลย นี่ก็กรรมประเภทหนึ่ง เสด็จไปทางมัลลกะษัตริย์ เขาทราบ เขาก็เข้ามา เฝ้าพระองค์ พระองค์ก็บอกว่าจะเสด็จมาตายที่นี่ นั่นบอกเลย ในคืนวันนี้ จะมาตายที่ สวนมัลลกะษัตริย์ ทางนั้นพอทราบแล้วก็รับสั่งทันทีเลย ให้เขาจัดที่ให้พระองค์ปรินิพพาน ทันที รับสั่งอย่างเด็ดขาด ๆ เลยเชียว พอถึงนั้นแล้วพราหมณ์ก็เข้ามาอีกแหละ พราหมณ์ แก่ พราหมณ์คนนั้นเป็นพราหมณ์ชาติอริยกะเหมือนกันกับพระพุทธเจ้าเรา ซึ่งถือทิวิมานะ มาก พราหมณ์แก่คนนี้นะ เป็นชาติอริยกะด้วยกันก็ตาม แต่ท่านเป็นรุ่นลูกรุ่นหลาน เราเป็น พราหมณ์แก่ แต่ไม่ได้พูดว่าเรากำลังจะตายอยู่แล้วยังอวดตัวอยู่ไ้เรานี้ก็ดี ไม่ว่าจะตอนนี้ เพราะคนมีทิวิมานะย่อมไม่มองดูความบกพร่อง

พอเห็นพระพุทธเจ้าเสด็จมาจะมาปรินิพพานนี้ ที่นี้ค่อนข้างเอนเอียงแล้ว นี้อุปนิสัย เต็มภูมิของพระอรหันต์นั้น นี่ก็ทราบที่ท่านจะมาปรินิพพานที่นี้ วางั้น ที่นี้แต่ก่อนเรา สงสัยเป็นอย่างที่ว่า มีทิวิมานะไม่ทูลถามปัญหา เพราะปู่ไปถามปัญหาหลาน ดิตข้องปัญหา นี้มันเสียเกียรติปู่ ตายไปก็ตายไปด้วยทิวิมานะนี้เถอะคงจะดีกว่า คงจะหมายว่าฉันนะ ที่นี้ วันนี้เป็นวันที่ท่านเสด็จมาปรินิพพาน ความสงสัยนี้เราก็เป็นมานานแล้ว คราวนี้ท่านว่า อย่างไรไม่เคยผิดพลาด พระญาณหยั่งทราบ ตรัสออกมาคำไหนจริงคำนั้น

วันนี้เป็นวันที่ท่านจะมานิพพาน ถ้าเราไม่ไปวันนี้แล้วจะไม่มีโอกาส จะเสียผลไป เปล่า ๆ ตกลงเลยตัดสินใจมา มากี่ถูกพระอรหันต์ห้าม ไม่ให้ใครเข้าไปรบกวนท่าน พระองค์ทรงทราบ เรียกให้เข้ามาทันที “เรามาที่นี่เพื่อพราหมณ์คนนี้แลเป็นสำคัญ” อันหนึ่ง เมืองเล็กเมืองน้อย เมืองที่ปรินิพพานมันจะเกิดข้าศึกกันนี้เป็นสำคัญ อีกอันหนึ่ง ถ้าปรินิพพานในเมืองใหญ่ เมืองไหนก็ถือทิวิมานะว่าตัวมีศาสตราอาวุธ ไม่ยอมแจกพระ สารีริกธาตุ ใครยึดว่านิพพานเมืองไหนคนนั้นก็ถือความเป็นใหญ่ แล้วก็ฆ่ารบฟันกัน ไม่สมกับพระพุทธเจ้าทรงให้ความร่มเย็นแก่โลกมานาน เข้ากันไม่ได้

จึงไปปรินิพพานที่เมืองเล็กเมืองน้อย เมืองกุสินารา เพราะเมืองนี้เป็นเมืองเล็ก แม้ จะเป็นเจ้าภาพก็เป็นเมืองเล็ก หากว่ามีศาสตราอาวุธอะไรก็สู้เขาไม่ได้ ต้องยอมรับ พระองค์ทรงพิจารณาหมดแล้ว ต้องยอมรับด้วยความสงบร่มเย็น สมพระพุทธเจ้า ปรินิพพาน จึงไปปรินิพพานเมืองนี้ นี่ความหมายอันหนึ่ง ปรินิพพานเมืองอื่นเขาจะเกิด ข้าศึกกัน นิพพานเมืองนี้ไม่เกิดข้าศึก และพราหมณ์คนนี้จะได้มรรคได้ผล พอพระองค์ทรง ทราบก็เรียกมาเลย ให้เข้ามาเดี๋ยวนี้ พอเข้ามา เรามาเพื่อพราหมณ์คนนี้แหละคนหนึ่ง มากี่

เข้ามาถามถึงเรื่องศาสนาที่มีมาดั้งเดิม มีมากมาย ศาสนาไหนก็ว่าตัวเป็นของดี ๆ ศาสนาที่
เวลาไม่มี มีแต่ของดิบของดีทั้งนั้น

พรหมณ์ก็เอามาทูลถามเรื่องศาสนาต่าง ๆ บอกว่าอย่าถามเราไปมาก เวลาเรามี
น้อย นั่นเห็นไหมกำหนดไว้แล้ว ให้ถามเท่าที่จำเป็น พระองค์ไม่ตำหนิ ไม่ชมศาสนาใด
รับสั่งว่าศาสนาใดมีมรรค ๘ มีอริยสัจ ๔ สมณะที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ที่สี่ ได้แก่พระโสดา
สกิทาคา อนาคา อรหันต์ จะมีอยู่ในศาสนานั้น บอกอย่างนั้นเลย อย่าถามเราไปมาก เวลา
เรามีน้อย รับสั่งสอนเฉพาะ ๆ แล้วรับให้พระอานนท์บวชให้เดี๋ยวนั้นเลย แล้วก็อย่ามากังวล
กับการเป็นการตายของเรา ซึ่งเป็นอริยสัจด้วยกันกับของพรหมณ์ ให้พิจารณาอริยสัจของ
ตัวเอง อย่ามากังวลกับการเป็นการตายของเรา ให้กังวลกับการเป็นการตายของเจ้าของเอง
ให้ภavanaเสียคืนวันนี้ ให้สำเร็จเป็นปัจฉิมสาวกขึ้นมาในวันนี้ แล้วก็โล่งออกไปไม่ให้มา
เกี่ยวเลย จากนั้นพระองค์ก็ทรงทำหน้าที่ปรินิพพาน และประทานโอวาทแก่พระสงฆ์
ทั้งหลาย ทางนั้นก็ประกอบความพากเพียร แล้วก็ทำหน้าที่ปรินิพพาน ทางนั้นก็ทำหน้าที่
ดับกิเลสภายในใจ ทางนี้ก็ดับธาตุดับขันธภายในพระสรีระ พอทางนี้ปรินิพพาน ทางนั้นก็
ตรัสรู้บรรลุมรรคเป็นอรหันต์ปัจฉิมสาวกพร้อมกันเลย

นั่นละพระพุทธเจ้าแน่ไหม รับสั่งขนาดไหน แน่ขนาดไหนรับสั่งมาเป็นอย่างนั้น นี่
ปัจฉิมสาวกคือ สุกุทัตปริพาชก เราก็ลืมแล้วนาน ชื่อดูว่าอย่างนั้น ท่านรับสั่งอะไรแน่เป็น
ลำดับลำดับ คำสอนทั้งหมดแนด้วยกันทั้งหมดเหมือนกันนี้เลย ถ้าเราไม่เชื่อนี้ก็เท่ากับไม่
เชื่อพุทธศาสนาคือคำสอนของพระพุทธเจ้า เรียกว่าปิดหมด เรื่องทางมรรคทางผลทางคุณ
งามความดี จะไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวถ้าลงไม่เชื่อคำสอนพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นศาสดาองค์
เอกเป็นคูโลกคู่สงสารแล้วไม่มีทาง เราโง่จนจะตาย ตาบอดมีก็ตามันก็บอดหมด พระองค์
จำเพียงพระองค์เดียวพระทัยใจที่สว่างจ้าเป็น โลกวินู รู้แจ้งเห็นหมดทั้งโลกนอกโลกใน
ตลอดทั่วถึง ไม่ยอมเชื่อพระพุทธเจ้ามันก็หมดคนเรา นั่น ให้พากันปฏิบัติเสียตั้งแต่บัดนี้
เป็นต้นไปนะ

นี่พูดถึงเรื่องอะไรก็มาเกี่ยวกับพระพุทธเจ้าที่ทรงแม่นยำทุกอย่าง เรื่องกรรม เรื่อง
กรรมเทียบกับหินกับภูเขาทั้งลูก เพราะฉะนั้นใครอยากล่าหาญ เอามิดไปฟันหิน ชีรลไปชน
ภูเขา ถ้ากล้าหาญก็จะเห็นประจักษ์ในเดี๋ยวนั้นเลย มีดก็พังเลย รถก็พังเลยไม่มีเหลือ ความ
ไม่กล้าหาญกลับซบซี้ได้ มันเสียตรงไหนก็เอาไปซ่อมโรงซ่อมเขามิ แต่โรงทำลายเขาไม่มี ถ้า
เราอยากหาโรงทำลายก็ให้ซบไปชนภูเขานะ เอามิดไปฟันหินเข้าใจหรือ ไม่ต้องบอก
เรื่องทำลายเข้าใจไหม นี่ละใครกล้าหาญต่อกรรม เหมือนอย่างนี้ละอย่าพากันกล้าหาญ
พระพุทธเจ้าสอนคำใดแม่นยำที่สุดนะ นี่พูดอย่างเด็ดขาด เราเชื่อกรรมนี้เป็นล้าน ๆ
เปอร์เซ็นต์จะว่าอะไร มันเต็มหัวอกทุกอย่าง พิจารณาตั้งแต่เริ่มแรกที่ประพฤติปฏิบัติ
ล้มลุกคลุกคลานมา กรรมดีนี้แก้กันชะล้างกันมาโดยลำดับ ดุชิเรียกว่ากรรมดีเราทำมา ผล

ปรากฏขึ้นมาจิตใจค่อยสงบผ่องใสขึ้นมา ๆ ๆ ด้วยอำนาจแห่งกรรมดีคือการบำเพ็ญ สิ่งที่เป็นภัยคือกิเลสมันก็ค่อยจางไป ๆ เด็ดขึ้นมาเรื่อย มันเห็นอยู่ประจักษ์นี่กรรมเราเป็นผู้ทำเอง

จิตใจของเราเป็นผลขึ้นมาเพราะความเพียรประเภทใด ดูความเพียรของตัวเองด้วย ดูผลของความเพียรด้วย ยิ่งหนักเข้าเท่าไรความเพียรยิ่งเด็ด ๆ ลงไป ผลก็ยิ่งเด็ดขาดกิเลสยิ่งอ่อนลง ๆ สุดทำยาก็เลิสู้ไม่ไหว ไม่มีอะไรจะต้านทานธรรมทั้งหลายได้ เมื่อถึงขั้นธรรมแก่กล้าเป็นอย่างนั้นนะ กิเลสเป็นตัวยกเมฆมาก็ตามฟาดที่เดียวพังเลย นั้น เห็นไหมอำนาจของธรรมแก่กล้า เอาขาดสะบั้นลงไปโน้ใจจิตใจ ที่นี้ไม่จำแบบพระพุทธเจ้ามันก็จำแบบหนูนี้จะว่ายังไง มันประจักษ์นี่ รู้อะไรเห็นอะไรจะไปไหนไหวอะไร ใครจะเชื่อไม่เชื่อไม่สนใจกับใคร เราดูเรารู้เราเห็นของเราอยู่ที่นี่ เราเป็นเจ้าของความรู้ รู้อยู่เห็นอยู่ แล้วเราจะไปเชื่อใคร พระพุทธเจ้าตรัสรู้เพียงพระองค์เดียวไปเชื่อใคร พระองค์สอนโลกได้ทั้งสามโลกธาตุ

เห็นไหม นี่ละจริงหรือไม่จริง แล้วสัตว์โลกที่ได้หลุดพ้นจากทุกข์เป็นลำดับลำดับแล้วบรรเทาทุกข์โดยลำดับลำดับมานี้มีจำนวนมากขนาดไหน แต่ที่วิ่งตามกิเลสใครบรรเทาทุกข์ มีแต่เพิ่มทุกข์เข้าไปโดยลำดับ ดีไม่ดีจมตลอด ๆ มานี้เพราะเชื่อกิเลส ถ้าเชื่อธรรมจะไม่จม คนเราพลิกตัวได้เชื่อธรรม ถ้าเชื่อกิเลสจมไปเรื่อย ไม่มีทางพลิกนะ ให้พากันตั้งใจปฏิบัติเสียนะ นี่เราพูด ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างเพราะเราจวนตัวของเราแล้วเหมือนกัน ประหนึ่งว่าเราไม่ได้วัตรอยพระพุทธเจ้านะ ที่พราหมณ์เข้าไปทูลถาม อย่าถามเรามากเวลาเรามีน้อย นั้นเห็นไหม เวลาพระองค์กำหนดไว้แล้ว นี่เราไม่มีความรู้ขนาดนั้นความตายกำหนดให้เราอยู่แล้ว เราเกิดมาเราต้องตายเข้าใจไหม เวลานี้แก่ใกล้เข้าไปกับความจะตายแล้วนี่ เพราะฉะนั้นจึงรีบพูดทุกสิ่งทุกอย่าง ใครจะยึดก็ยึด การพูดทั้งนี้เราไม่ได้มีสงสัยอะไรที่มาสอนโลกเวลานี้เราพูดจริง ๆ ความสงสัยมันมีแต่ก่อนเราก็ได้มาพูดให้ฟังแล้ว มันสว่างมาขนาดไหนจนกระทั่งถึงหายสงสัยทุกอย่างแล้ว แม้พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม

นี่ก็พูดออกมาแล้วอวดดีกว่าพระพุทธเจ้าหรือ ก็ สนุทธิฐิติโก พระพุทธเจ้าประกาศปางครอบหัวเราอยู่ที่นี่ ผู้ปฏิบัตินั้นแลจะเป็นผู้รู้เองเห็นเองไม่จำเป็นต้องไปถามใคร นั้นพระพุทธเจ้าเองเป็นผู้ประกาศสอนมา เวลามันจำเข้าไปนี่มันก็เป็นผลของเจ้าของที่ได้ปฏิบัติมามันก็รู้ขึ้นมาเองเห็นขึ้นมาเองเป็นลำดับ จนกระทั่งรู้จนหายสงสัยทุกอย่างไม่มีทูลถามพระพุทธเจ้าแล้ว ท่านประทับอยู่ข้างหน้า สาธุ จะไม่ทูลถามเลย ยกตัวอย่างเช่นพระท่านไปทูลถามปัญหาเวลาฝนตก กำลังพิจารณาหัวแล้วหัวต่อที่จะหลุดพ้นก็ไปเจอฝนตกน้ำฝนหยดย้อยลงมาจากชายคากระทบกับน้ำอยู่บนพื้นตั้งเป็นต่อมเป็นฟองขึ้นมา ท่านพิจารณาเกิดแล้วดับ ๆ ตั้งแล้วดับไป ๆ จิตนี้สังขารคิดปรุงตั้งดับไป ๆ พิจารณานี้เทียบอันนั้นปั๊บ ๆ ตรัสรู้ปั๊บ พอฝนตกหยุดกลับเลยกุฏิ เลยไม่ได้ทูลถามพระพุทธเจ้า ทั้ง ๆ ที่จะ

ไปทูลถามก่อนหน้าฝนตกนั้น แต่เวลาฝนตกหยุดแล้วบรรลุลุธรรมแล้วไม่ทูลถาม นั้น เห็นไหม สนุกฎฐิโก ก็พระพุทเจ้าเป็นผู้ประกาศเอง เมื่อรู้เองเห็นเองไปถามพระพุทเจ้าหาอะไร ถ้ายังถามพระพุทเจ้าอยู่คำว่า สนุกฎฐิโก ก็ไม่มีความหมายละซิ นี่ก็คือทรงความหมายไว้เต็มตัว พอท่านรู้ท่านกลับเลยไปเล่าให้พระฟัง นั่นละเรื่องราวเป็นอย่างนี้

นี่ก็ธรรมอันเดียวกันกิเลสประเภทเดียวกันแก้แบบเดียวกัน กิเลสขาดสะบั้นไปแบบเดียวกัน พุดแบบเดียวกันจะพุดไม่ได้หรือ มันเป็นอย่างนี้ใครจะมาเย็บปาก เอากิเลสตัวไหนมาเย็บ ฟาดปากมันหมดทั้งโคตรมันเลย เข้าใจไหม ตัวเดียวมันไม่พอน้ำหนักไม่พอ ฟาดที่เดียวมันขาดสะบั้นไป มันที่เดียวมันได้ทั้งโคตรเลยกิเลสตัวไหนเก่ง เวลามันเก่งกว่าเรา มันก็เก่งพอแล้ว ถึงขนาดนั่งน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาสิมเมื่อไร นี่เราไม่สิม อะไรถ้าฝึใจลึกแล้วมันไม่สิมนะนี่ มันไม่ค่อยเหมือนใครง่าย ๆ ไม่ว่าทางดีทางชั่วถ้าลงได้ฝึใจแล้วถอนไม่ขึ้นเลย เพราะก่อนที่จะลงฝึใจนั้นเหตุผลลงทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ไม่มีที่แย้งแล้วยอมรับปิ้งเลยขาดสะบั้น ไม่มีใครมาถอนได้เลย นี่ก็เหมือนกันธรรมพระพุทเจ้า

ถ้าหากว่าบรรดาผู้ปฏิบัติตามธรรมทั้งหลาย ที่พระพุทเจ้าสอนไว้เพื่อมรรคเพื่อผล รู้ไม่ได้เห็นไม่ได้พระพุทเจ้าสอนเพื่ออะไร สอนโลกเพื่ออะไร ก็สอนเพื่อรู้เพื่อเห็นเพื่อมรรคผลนิพพาน ธรรมะประเภทนี้ก็เป็นศาสดาแทนพระองค์ตลอดมา เคลื่อนคลาดที่ตรงไหน เวลาพระพุทเจ้าปรินิพพานไปได้ ๒-๓ วัน ก็ให้กิเลสมาหลบล้างว่ามรรคผลนิพพานไม่มี พระพุทเจ้านิพพานไปแล้ว พระพุทเจ้านิพพานก็เป็นเรื่องของพระองค์เอง ผู้ปฏิบัติธรรมตามศาสดาที่สอนไว้ ซึ่งเป็นศาสดาแทนสัตว์ทั้งหลายก็ปฏิบัติกันอยู่เพื่อมรรคผลนิพพาน ทำไมจะรู้ไม่ได้เห็นไม่ได้ เหนอ พิจารณาซิ เมื่อรู้ได้เห็นได้ทำไมจะพุดไม่ได้ พุดเรื่องกิเลสค้นหาเต็มโลกเต็มสงสารไม่เห็นใครเบื่อใครอึดพอ ไม่เห็นใครแสดงแทงใจ พุดเรื่องอรรถเรื่องธรรมซึ่งเป็นคุณค่าต่อโลก ทำไมจึงกลายเป็นเครื่องแสดงแทงใจ ถ้าไม่ใช่กิเลสเสียบแทงหัวใจเท่านั้น ให้พุดออกมาไม่ได้ เย็บปากหมด พุดความดีไม่ได้ ความชั่วสร้างกันทั้งโลก ความดีเพื่อเป็นความดีความดีแก่ตนและแก่โลกทำไมจะพุดไม่ได้ เอ้า พิจารณาซิ

ปล่อยให้กิเลสมาเหยียบหัวอยู่หรือ พุดอะไรถ้าเรื่องอรรถเรื่องธรรม ว่าผู้นั้นสำเร็จนั้นผู้นั้นสำเร็จอย่างนี้ ก็สำเร็จตามทางของศาสดาที่สอนไว้เพื่อความสำเร็จ แล้วทำไมสำเร็จแล้วพุดไม่ได้วะ หาว่าไอ้อวดไปตรงไหน กิเลสมันอวดหรือไม่อวดมันพาดหน้าไหนงอมแงมไปหมด มีหน้าไหนที่ยิ้มแย้มแจ่มใส กิเลสไม่เหยียบหน้าผากมัน มันมีแต่กิเลสเหยียบหน้าผาก มันก็ยิ้มไปตามกิเลสเสีย เรื่องยิ้มไปตามธรรมไม่มี มันก็ยิ้มไปตามกิเลสเสีย มันก็เลยลืมหุสลิ้มทุกข์ของตัวเอง ไม่มีความเข็ดหลาบ เอ้า กลับไปนี่ไปให้กิเลสเหยียบหัวอีกนะเข้าใจหรือ เอ้า ใครเก่ง ๆ กว่าธรรมให้กิเลสเหยียบหัวแหวกไป ให้กิเลสกล่อมไปนี่ กิเลสกล่อมง่ายนะ พอไปนี่ยังไม่ถึงบ้าน เอ้า วันนี้นั้นเหนื่อย ไปฟังเทศน์วันนี้ไม่ทราบท่านพุด

อะไร ไปฟังไม่รู้เรื่องรู๊ราวเพราะมันง่วงเหงาหาวนอนจะตาย มันล้มนลงไปไม่ทราบถูกหมอน ไม่ถูกหมอนดังเสียงครอก ๆ ยังไม่กุกุสลาเลยครอก ๆ แล้ว อย่างนั้นเธอมันตีพิจารณาซิ

นี่ละเรื่องกิเลสกล่อมคนกล่อมได้ง่าย ใครรู้เนื้อรู้ตัวเมื่อไร เอาเรื่องนั้นมากัดเอา เรื่องนี้มาขวาง ถ้าเป็นเรื่องอรรถเรื่องธรรมมันจะกัดจะขวางทั้งหมด ถ้าเรื่องกิเลสไม่ต้องบอก หมอนนี้ไม่ต้องบอก ถูกไม่ถูกช่างหัวมันเถอะหมอน พาดลงไปหลับครอกขึ้นมา ตื่นขึ้นมาถึงคว่ำหาหมอน นั่น มันง่ายนิดเดียวถ้าเรื่องกิเลสเปิดทางให้สัตว์โลกจม จมง่ายที่สุด ความขี้เกียจขี้คร้านมาง่ายที่สุด ความตระหนี่ถี่เหนียว ความเห็นแก่ตัวมาง่ายที่สุด ความโลภมาง่ายที่สุด ความโกรธมาง่ายที่สุด ราคะตัณหากำลังสร้างบ้านสร้างเรือนขึ้นด้วยฟันด้วยไฟของราคะตัณหานี้มากขึ้นทุกวัน ๆ พวกกันเห็นไหม ธรรมท่านจับท่านรู้หมดนี้ เรามีแต่สั่งสมเป็นบ้า พวกนอนอยู่ในส้วมในถานก็ว่าตัวดิบตัวดี ธรรมเลิศเลอกว่านั่นมันไม่สนใจพวกส้วมพวกถานนะ พิจารณาซิ

เราจะเป็นส่วนเป็นถานหรือจะเป็นคนประเภทไหน ถ้าเป็นประเภทที่มองอรรถมองธรรมบ้าง เอ้า ให้ไปปฏิบัตินะ ธรรมเหล่านี้ไม่ใช่ธรรมโมฆะ ทำท่ายกิเลสตลอดเวลา นอกจากไม่เอามาฟันหัวกิเลส เข้าใจหรือ มีมืออยู่ในมือก็ไม่ฟันหัวกิเลส ให้กิเลสมาทำท่ายอยู่ตลอด ดีไม่ดีกิเลสฟันเอา ๆ หายกันทั้งนั้น พวกเรานี่พวกหายทั้งนั้น เราไม่อยากพูดมากไปว่าหายหมากรักเลย หรือพูดแล้วก็ไม่รู้ละ พวกนี้พวกหายหมากรัก หายไม่เป็นที่ เอ้อ ๆ ตั้งแต่คอยไม่ถึงหมอนฟังเสียงหลับครอก ๆ ไว้แล้ว กินตามทางไปก่อนก็ได้เข้าใจไหม ก่อนจะถึงหมอนคงได้หลายตื่น แน่ะ กินตามทาง พวกนี้พวกกินตามทางเต็ม ลูกศิษย์หลวงตาบัวมันมีแต่คนเก่ง ๆ เรื่องกินตามทางเข้าใจไหม กินธรรมดาไม่ยอมกิน ต้องให้ได้กินตามทาง กว่าจะถึงหมอนมันได้ก็ตื่นแล้วไม่รู้ละ ครอก ๆ ๆ นี่กิเลสกล่อมสัตว์โลก

เราจะเห็นมันได้เวลาธรรมะหนาแน่นขึ้นไปนี้ แต่ก่อนการหลับนอนนี้แบบว่านี่ละ อยู่ที่ไหนคอยแต่จะหลับ ๆ เวลาธรรมมีกำลังเป็นเครื่องปลุกให้ตื่น ๆ เห็นภัยอยู่ต่อหน้า ๆ คือกิเลสทั้งหมด ที่นี้ก็ซัดกันละซิ เมื่อภัยอยู่ข้างหน้ากิเลสอยู่ข้างหน้า ธรรมอยู่ทางนี้ เราถืออาวุธอยู่นี้ฟันขาดสะบั้น ๆ ไปเลย นั่น ถึงกาลเวลาแล้วไม่มีคำว่าหลับว่านอน

นี่ละธรรมมีกำลังมันจะหลับครอก ๆ ยังไม่ถึงหมอนก็ตามแต่ก่อนมันเป็นไปได้ เมื่อถึงขั้นที่ว่าเป็นไม่ได้แล้วมันไม่เป็นอย่างนั้นนะ นี่อำนาจของธรรมเหนือแล้ว เรื่องหมองเรื่องหมอนไม่สำคัญ นอนเมื่อไรนอนมาตั้งแต่วันเกิดไม่เห็นจำเป็นอะไร เรื่องการฆ่ากิเลสตัวเป็นภัยนี้เรายังไม่ได้ฆ่ามัน คราวนี้เอาให้เสร็จไม่ต้องกุกุสลามัน มันตายแล้วเราพอ นั่น หมุนตัวเลยธรรม เอาให้แหลกแตกกระจายเลยกิเลส ไม่มีตัวใดเหลือแสนสบายหรือล้านสบายอยู่กับจิตใจของผู้สิ้นกิเลสแล้ว

โลกนี้ร้อนมาตั้งกับตั้งกัลป์ร้อนอยู่จนกระทั่งปัจจุบันนี้ เป็นมนุษย์มันก็ร้อน ไม้ร้อนประเภทหนึ่งก็ทุกข์ประเภทหนึ่ง ไม่ทุกข์ประเภทหนึ่งก็ทุกข์ประเภทหนึ่งประจำอยู่หัวใจ

ของคนมีกิเลสด้วยกันทุกคน กลับบีบตรงกันข้าม กิเลสขาดสะบั้นไปจากใจด้วยอำนาจแห่งธรรมสังหารแล้ว อยู่ไหนสบายหมดไม่มีคำว่ากิเลส ตั้งแต่วันกิเลสขาดสะบั้นลงไป ตัวไหนที่จะปรากฏขึ้นมาให้สงสัยไม่มีเลย ขาดสะบั้น กิเลสตัวเป็นเหตุให้สร้างทุกข์ขึ้นมาขึ้นขาดสะบั้นลงไปทุกข์จะมาจากไหน พ่อแม่ของทุกข์ก็คือกิเลสเป็นผู้สร้างขึ้นมา เมื่อกิเลสขาดลงไปแล้วทุกข์ไม่มี

เพราะฉะนั้นทุกข์จึงไม่มีในหัวใจพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ในหัวใจพระอรหันต์ทุกพระองค์ไม่เคยมีทุกข์เลย มีก็มีแต่เรื่องธาตุเรื่องชั้นธรรมดาเพราะอันนี้เป็นสมมุติ ธาตุชั้นของท่านของเราเหมือนกัน มีการเจ็บไข้ได้ป่วย ปวดหัวตัวร้อนเหมือนกัน มันก็แสดงอยู่ในชั้น เป็นแต่เพียงว่าจิตใจนี้เป็นผู้รับผิดชอบก็รับทราบตามธรรมดา แต่ไม่สามารถที่จะเข้าถึงใจท่านได้ ท่านจะเป็นทุกข์ที่ไหนหัวใจท่าน จนกระทั่งตายทุกข์จนกระทั่งตายก็เรื่องของธาตุชั้นมันสลายของมัน มันตายของมัน อมตมทานิพพานหรือธรรมธาตุไม่เคยตาย จะเอาอะไรตาย พออันนี้ดับคือสมมุติทั้งหลายนี้ จะดับเป็นแดนสุดท้ายของอรหันต์ คือทุกข์ในหัวใจเพราะกิเลสสร้างขึ้นมามาดับไปแล้วตั้งแต่กิเลสขาดสะบั้นลงไป เรียกว่า ดับกิเลสแล้วเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาอันหนึ่ง เรียกว่าจิตนี้ดับกิเลส เรียกว่านิพพาน ดับกิเลสจากนั้นมาท่านก็ครองชั้นมาเรื่อย

เพราะฉะนั้นเวลาท่านยังมีชีวิตอยู่จึงไม่เรียกว่าท่านนิพพาน ทั้งพระพุทธเจ้าทั้งสาวกทั้งหลาย ท่านมีชีวิตอยู่มีพระชนม์อยู่ก็มีธรรมดา ทั้ง ๆ กิเลสดับไปแล้วท่านยังไม่เรียกว่านิพพานเปิดเผยนะ พอวาระสุดท้ายชั้นนี้ยื่นเข้ามา โลกธาตุนี้กว้างขวางขนาดไหน ความรับผิดชอบความยึดถือขาดสะบั้นไปหมด ๆ แต่ชั้นนี้ขาดสะบั้นไปเหมือนกันเรื่องความยึดถือไม่มี แต่ความรับผิดชอบมี เจ็บรู้ว่าเจ็บ ปวดรู้ว่าปวด เจ็บท้องปวดศีรษะรู้เหมือนกัน เป็นแต่เพียงว่าไม่สามารถซึมซาบเข้าจิตของท่านได้เลย นี่ละสมมุติอันนี้ยังมีชั้นนี้ยังมี พอลมหายใจดับไปลงไปที่นั่นเรียกว่า สมมุติทั้งมวลที่ทรงรับผิดชอบอยู่ หรือพระอรหันต์ท่านรับผิดชอบอยู่ จะดับในเวลาไหนทันทีไม่มีอะไรเหลือ นี่ละสมมุติขาดสะบั้นลงในขณะที่พระอรหันต์ท่านสิ้นลมหายใจ

ทีนี้เมื่อท่านสิ้นลมหายใจ เรียกว่า ตาย เรียกกันได้เต็มปากทั่วโลกทั่วสงสารว่า ท่านนิพพาน เข้าใจไหม นิพพานแปลว่า ดับ ธาตุชั้นนี้เป็นสมมุติทั้งมวลมาดับในวาระสุดท้ายที่ลมหายใจขาดลงไป ทีนี้นิพพานแล้ว นั่น เรียกว่า สมมุติดับในขณะที่ลมหายใจดับลงไปแล้ว ส่วนกิเลสดับตั้งแต่ธรรมพาดมันขาดสะบั้นลงไป นั่นเรียกว่า ดับกิเลส อันนี้เรียกว่าดับชั้นคือสมมุติไม่มีเหลือ กิเลสก็เป็นสมมุติอันหนึ่งดับแล้วภายในจิต อันนี้ธาตุชั้นนี้เป็นสมมุติอันหนึ่งดับแล้วภายในชั้นไม่มีอะไรเหลือเลย จึงเรียกว่าท่านนิพพานแล้ว

ตั้งพระพุทธเจ้าประทานพระโอวาทแก่สงฆ์ทั้งหลายเรียบร้อยแล้ว ในขณะนั้นความแนใจของเราจะมีแต่พระเป็นจำนวนมาก เวลาแสดงท่านแสดงว่า อามนุตยามิ โว ภิกษุ

เว, ปฏิเวทยามิ โว ภิกขเว, ขวยธมฺมา สงฺขารา, อปฺปมาเทน สมฺปาเทถ.ดูก่อนภิกษุทั้งหลายบัดนี้เราเตือนเธอทั้งหลาย สังขาร ก็หมายถึงสังขารภายใน ไม่เรียกว่าสังขารภายนอก เพราะเวลานั้นมีแต่พระปฏิบัติที่จะฝากิเลสอยู่กับสังขารภายในนี้ สังขารมีเกิดแล้วดับ จงพิจารณาสังขารตัวเกิดแล้วดับนี้ด้วยความไม่ประมาทเถิด พอว่าแล้วก็ปิดพระโอษฐ์ไม่รับสั่งอะไรต่อไป จากนั้นก็ทำหน้าที่ปรินิพพานไปเรื่อย ๆ เลย พระพุทธเจ้าท่านแสดงเวลาสุดท้ายเป็นอย่างนั้น สอนพระสงฆ์ทั้งหลายผู้เป็นอริยบุคคลมีถึง ๔ ประเภท เห็นไหม เป็นพระโสดาก็มี สกิทาก็มี อนาคาก็มี อรหันต์ก็มี ฟังด้วยกันหมด เพราะฉะนั้นท่านจึงแสดงสังขารภายในซึ่งเป็นตัวสมุทัยตัวกิเลสให้รู้เท่าทันมันนี้ ดับกันที่ตรงนี้ ไม่ให้ไปดับต้นไม้อะไรที่เขาไม่ใช่สังขารรบกวนเรา สังขารตัวนี้รบกวน ดับตรงนี้เลย

จากนั้นพระองค์ก็ปิดพระโอษฐ์ไม่รับสั่งอะไร เข้าสมาบัติฝั่งเลย กำลังที่จะก้าวเข้าสู่นิพพานวางลวดลายของศาสดาให้เต็มภูมิ ก้าวตั้งแต่ ปฐมฌาน ทุตติยฌาน จนกระทั่ง อากาสาณัญญาตนะ ไปเรื่อยไปถึง สัญญาเวทยิตนิโรธ นี่พระทั้งหลายถามกันว่า เอ้า ไปถึงขั้นที่สงบเต็มที่แล้ว ไม่ใช่พระองค์ปรินิพพานแล้วหรือ พระอนุรุธะที่ตามดูจิตที่บริสุทธิ์นี้ ก้าวไปตามสมมุติขั้นใด ๆ เช่น ปฐมฌานก็เป็นสมมุติ ทุตติยฌาน ตุตติยฌาน จนกระทั่ง สัญญาเวทยิตนิโรธ ก็เป็นสมมุติทั้งหมด พระจิตที่บริสุทธิ์นี้ก้าวเดินตาม

เห็นไหมนี่ จิตที่บริสุทธิ์นี้สูญไปไหน ก้าวเดิน ปฐมฌาน ทุตติยฌาน เรื่อยขึ้นไปถึง โนน จนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายออกจากสัญญาเวทยิตนิโรธย้อนถอยกลับมา พระอนุรุธะก็บอกว่า ที่นี้ย้อนถอยออกมาแล้ว เวลานี้เข้าพักอยู่ยังไม่นิพพาน นั่นเห็นไหม พอย้อนกลับเข้ามา ย้อนกลับคราวหลังนี้ก็ไปถึงจตุตถฌาน ซึ่งเป็นรูปฌาน อันนั้นจะเป็นอรุณฌานคือ อากาสาณัญญาตนะ แล้วออกตรงกลางนี้เลย ที่นี้นิพพานแล้ว คำว่านิพพานแล้วคือปล่อยขั้นแล้วเข้าใจไหม หมดสมมุติอันนี้โดยสิ้นเชิงในขณะที่ลมหายใจขาดสะบั้นจากกันไป นี่นิพพานแล้ว

ที่นี้พระจิตที่บริสุทธิ์นี้ไม่มีที่คาดหวัง จึงบอกไม่ได้ว่าพระจิตที่บริสุทธิ์นี้ไปอยู่ที่นั่นที่นี้ สมมุติข้ามไปหมดแล้วไม่มีอะไรเหลือ พระจิตนี้เป็นวิมุตติล้วน ๆ แล้วไปสู่วิมุตติล้วน ๆ เป็นวิมุตติล้วน ๆ เป็นธรรมธาตุล้วน ๆ แล้วจึงไม่มีใครตอบใครถามกันอีกต่อไป พระอรหันต์จะไม่ถามกันเลย เข้าใจกันหมดออกจากรุ่นนี้แล้ว อย่าง พระอนุรุธะ เอ้อ ที่นี้ปรินิพพานแล้ว เท่านั้นท่านเข้าใจแล้ว นิพพานแล้วคือยังงี้ นิพพานของจิตเป็นยังงี้ นิพพานคือดับของธาตุของขั้นเป็นยังงี้ท่านรู้หมด เข้าใจไหมละ นี่ละธรรมชาติของพระพุทธเจ้าจริงหรือไม่จริงขนาดไหนท่านทั้งหลายไปฟังเอานะ อย่างมากำคัมภีร์อยู่เฉย ๆ นะ แยกคัมภีร์อยู่เฉย ๆ เป็นนอนแทะกระดาษไม่เกิดประโยชน์อะไร เรียนไปมากเท่าไร ยิ่งส่งเสริมกิเลสให้หนาแน่นขึ้นมา ๆ เวลานี้เป็นอย่างนี้นะ แต่ก่อนท่านเรียนเพื่อปฏิบัติ

เรียนไปตรงไหน ปฏิบัติไป ๆ แก้ไขตัดแปลง ถอดถอนกิเลสไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงชั้น
พระอรหันต์ นี่ที่ท่านว่า ปรีชา ปฏิบัติ ปฏิเวธ

ปรีชา ได้แก่ การศึกษาเล่าเรียน เริ่มจากท่านสอน เกสา โลมา เรื่อยไปปฏิบัติไป
ตาม ปฏิบัติไปตามเรียกภาคปฏิบัติ ปฏิเวธคือรู้แจ้งไปโดยลำดับตั้งแต่จิตใจสงบ ๆ
จนกระทั่งพ้นจากทุกข์เป็นนิโรธโดยสมบูรณ์ ท่านแสดงไว้อย่างนั้น เรียนปรีชาเรียนเพื่อ
ปฏิบัติถูกต้อง เรียนเพื่อสั่งสมกิเลส อย่างทุกวันนี้มีแต่สั่งสมกิเลส เดียวก่อเรื่องนั้นเข้ามา
ก่อเรื่องนี้ขึ้นมาที่จะมาทำลายศาสนาอันเป็นธรรมที่บริสุทธิ์ที่สุดส่วนด้วยกิเลสตัณหา เรียน
ชั้นนั้นชั้นนี้ให้ได้ชั้นได้ภูมิ ได้ชั้นได้ภูมิก็ความทวิมานะ ว่าได้ชั้นนั้นชั้นนี้มันเพิ่มกิเลสเข้าไป
เท่าไร ไม่ได้ถอนกิเลสเหมือนสาวกทั้งหลายท่านเรียนเพื่อปฏิบัติ นี่ละมันต่างกันอย่างนี้

เวลานี้ศาสนาจะล่มจมไปด้วยการศึกษาเล่าเรียนมาก มันเอาศาสนาจะเป็นเชิง
หรือว่าเป็นถนอเหยียบขึ้น ๆ ของกิเลสทั้งหลาย เรียนมากเท่าไรยังมีแต่กิเลสตัณหาเต็ม
บ้านเต็มเมือง หาความสงบเย็นใจในกาย วาจา ของผู้เรียนทั้งหลายไม่มีเลยเวลานี้ ทั้ง
ๆ ที่ศาสนามีเต็มบ้านเต็มเมือง มันมีแต่ความจำ ไม่มีธรรมอยู่ในหัวใจ การละบาป
บำเพ็ญบุญ ละกิเลสตัณหา มันไม่มีในผู้เรียนทั้งหลายซึ่งไม่สนใจปฏิบัติ

เพราะฉะนั้น ศาสนาว่าเจริญ ๆ มันเจริญตั้งแต่กิเลสมันละ เรียนชั้นนั้นชั้นนี้ ตั้ง
ชั้นนั้นขึ้นมา ตั้งแบบนี้ขึ้นมา ให้คนนั้นมาเป็นอาจารย์คนนี้เป็นอาจารย์ละเคล้ากันไป
หมด ทั้งหญิงทั้งชายเอามาคละเคล้า เข้ามาเหยียบย่ำทำลายศาสนาให้จมอย่างรวดเร็ว
ไปโดยลำดับได้ด้วยกัน กำลังนะ ออกแ่งไหน ๆ มีแต่แ่งที่จะทำลายศาสนาให้แหลก
เหลวไปหมด แ่งที่จะส่งเสริมศาสนานี้จะไม่มีแล้วนะเวลานี้ แ่งส่งเสริมศาสนาท่านสอนว่า
ยังงี้ รู้แล้วให้ปฏิบัติตามนั้น กาย วาจา ใจ จะสงบ หน้าที่การงานทุกสิ่งทุกอย่างจะสงบ ไม่
ล่อแหลมต่อความผิดความพลาด แล้วก็ไม่มีล่อแหลมต่อความทุกข์ทั้งหลายนะ เวลานี้มันสั่ง
สมตั้งแต่เรื่องทีล่อแหลมต่อความทุกข์ทั้งหลาย ที่มันผิดพลาดจากศาสนธรรมพระพุทธเจ้า
กิเลสมันเอาธรรมะเป็นเชิงเหยียบขึ้น เทิดกิเลสขึ้น เวลานี้กำลังเทิดทูนกิเลสขึ้นมากนะ

เรียนแบบนั้นเรียนแบบนี้ เอาศาสนาไปสอนกันเรียนอย่างนั้น แล้วก็เหยียบศาสนา
ไปโดยลำดับกิเลสรู้กันใหม่ เอ้า ดูซินะ ใครที่ว่าตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ สนใจแก้ไขตัดแปลง
ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้แล้วไปโดยลำดับลำดับ ขาดตกบกพร่องตรงไหนให้มาหาครู
หาอาจารย์เพื่อแก้กิเลสตัวเองมีไหม ไม่มี มันมีตั้งแต่เรียนเพื่อสั่งสมกิเลส ๆ ใครได้ความรู้
วิชาเป็นครูเป็นอาจารย์สอนใครแล้ว โอ๊ย. หน้าใหญ่ยิ่งกว่าภูเขาทั้งลูก แต่กิเลสมันยิ่งใหญ่
กว่าภูเขาขึ้นไปอีกหาไม่รู้ เวลานี้กิเลสเหยียบศาสนา ทั้ง ๆ ที่ศาสนากำลังเจริญอยู่นี้ละ เห็น
ไหมดูเอา ต่อหน้าต่อตาเรานี้ ใครมีสนใจปฏิบัติ

พูดออกมาคำไหนมีแต่เรื่องทำลายศาสนาทั้งนั้นในแง่ต่าง ๆ ของการศึกษา หรือแง่
ต่าง ๆ ของโครงการต่าง ๆ ที่ตั้งขึ้นมา ไม่มีแ่งที่จะให้เป็นความเจริญแก่ตนเองและศาสนา

ด้วยการแก้กิเลสนี้เลย มีแต่การสั่งสมกิเลสไปโดยลำดับ นี่ละศาสนาที่ว่าเสื่อม เสื่อมทั้ง ๆ ที่เมืองไทยของเรานี้ละเป็นเมืองที่ว่าเจริญด้วยการศึกษาเล่าเรียนทางศาสนา มันเอาศาสนาเป็นเหยียงเหยียบขึ้นเท่านั้น ส่วนเจริญจริง ๆ มันมีแต่กิเลสเจริญ ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ทิฐิมานะ เรียนชั้นนั้นชั้นนี้เต็มตัว ๆ นี่ละคือกิเลสทั้งหมด แล้วจะเอาอะไรมาชุ่มเย็น ถ้าเจ้าของไม่พยายามแก้ไขตัดแปลงตัวเองตามคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้วไม่มีทาง เรียนเอาความรู้มาจรดฟ้าก็ฟ้าเต็ม ๆ ลม ๆ แล้ง ๆ มันไม่ได้มีความหมายอะไร

เวลานี้ศาสนาจะจมน ๆ เพราะเหตุนี้เอง ไม่มีใครสนใจปฏิบัติ มีแต่เรื่องนั้นเรื่องนี่ยา ยุแหง่ก่อกวนศาสนาให้มัวหมองแล้วถูกทำลายไปด้วย ๆ เท่านั้น ด้วยความรู้วิชาของจรวด ดาวเทียมดูกัน ไม่ว่าใครไม่ว่าประชาชนไม่ว่าพระว่าเณร กลายเป็นเรื่องจรวดดาวเทียมไปหมด จะทำลายศาสนาโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ที่ว่าส่งเสริมศาสนายังไม่มองเห็นเวลานี้นะ ในวงพระวงเณรเรา นอกจากผู้ปฏิบัติจริง ๆ อยู่ในป่าในเขาเรายกให้ เราไม่ได้ว่า หรือผู้อยู่ในบ้านในเมืองก็ตามเป็นผู้สนใจประพฤติปฏิบัติกันเราเห็นด้วยด้วยกัน แต่ที่มามีออกแบบจัดจ้านหรือแบบหน้าด้านอย่างนี้ อวดรู้อวดฉลาด แต่งตัวเป็นพระขุนนางเป็นพระเจ้าชู้ เป็นพระข้าราชการงานเมือง เอากิเลสเข้ามาพอกหัวแล้วว่าตัวใหญ่ตัวโต ใหญ่โตหาอะไรก็ไม่รู้ นะพิจารณาซิ เวลานี้ศาสนาจะจมนเพราะความรู้มันมาก ความรู้อันนี้ละกิเลสเข้าแฝงบิบบิเลสเอาเป็นตัวของตัวเองเสียหมดเลยศาสนาไม่มีเหลือ ศาสนาแท้จะไม่มี ถ้าศาสนาแท้จิตใจของเราย่อมมีความสงบร่มเย็น

การประพฤติปฏิบัติหน้าที่การงานของตัวเองก็ดีไปโดยลำดับ นี่เรียกว่าปฏิบัติตามธรรม โลกจะไม่ร้อนมากถ้าหากปฏิบัติตามธรรม ถ้าปฏิบัติตามกิเลสด้วยทิฐิมานะ อวดรู้อวดฉลาดว่าตัวเก่งกล้าสามารถนี่ละคือไฟเผาโลก อยู่กับพวกเรียนมาก ๆ รู้มาก ๆ ทิฐิมาก ๆ นี่ละจูงคนให้ผิดไปมาก มีจำนวนมากขนาดไหนให้ท่านทั้งหลายเอาไปพิจารณา เราพูดนี้พูดเป็นกลาง ๆ ไม่ได้ตำหนิตายคนผู้หนึ่งผู้ใด ส่วนที่ผิดที่ถูกว่าไปตามหลักตามเกณฑ์นี้ละให้ปฏิบัตินะ เอาละพอเหนื่อยแล้ว โห้.เทศน์ว่าจะไม่เทศน์วันนี้ขึ้นปั้งปั้งเลย ยังไม่ได้ยกครูนะขึ้นแล้ว เป็นยังงั้นวันนี้เทศน์ ก็เทศน์ตอนบายนี่ก็หมดไปแล้ว วันนี้ไปคุยเสียหาได้สักประโยคก็ไม่รู้ละ ได้ประณม ๑ หรือประณม ๒ วันนี้ หมดไปแล้วตั้งแต่เทศน์ตอนบ้าย แล้วมาตั้งขึ้นเรียนใหม่เป็นประณม ๑ ประณม ๒ เทศน์ขึ้นมาใหม่อีก เอาละพอ โอ้ เหนื่อยแล้ว นี่ ๒ ทุ่มแล้ว เหนื่อย

ชมการถ่ายทอดสดทุกวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th